

MdR, Jazzgeschiedenis 627. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 22, de contrabas, deel 2 en laatst. Ray Brown was de rhythm-bassist suprême, had solistisch ook iets in te brengen. Als ik alle goede rhythm-spelers heel kort zou behandelen ben ik vele afleveringen bezig, bovendien hebt u ze in de loop van dit tijdvak eigenlijk allemaal gehoord. Daarom een voorspel tot de jaren zestig, toen de solisten opkwamen, de virtuozen. De eerste twee ^{was} waren Oscar Pettiford en Charles Mingus, de opvolgers van pionier Jimmy Blanton -1917/1942- en Mingus had in dit tijdvak natuurlijk al zijn eigen uitgebreide hoofdstuk als componist en orkestleider. Pettiford dus, Oscar Pettiford, door de musici genoemd 'OP', en dat mag nooit gebruikt worden voor Oscar Peterson. De bassist werd geboren in Okmulgee, en dat kan alleen maar in Oklahoma liggen, 39 september 1922, hij overleed in Denemarken, Kopenhagen, 8 september 1960. OP begon net als Lester Young in de Familie Band, in 1943 ging hij naar ^{Chicago} Charlie Barnett, speelde bij Roy Eldridge en de allereerste Bebop-groep, Dizzy Gillespie. Van '45 t/m '48 was hij bij Duke Ellington een waardig opvolger van Jimmy Blanton, in '49 was hij even bij Woody Herman, om in '50 met een eigen formatie te beginnen. OP was een ernstige alcoholist en redde het bijgevolg niet als leider. In 1958 week hij uit naar Europa, Kopenhagen, en hield het nog twee jaar vol. Van hem laat ik u twee opnamen uit 1955 horen, 12 augustus gemaakt in NYC voor Bethlehem. Ernie Royal en Donald Byrd (solist)-trompet, Bob Brookmeyer-ventieltrumbone, Gigi Gryce-altsaxofoon/klarinet, Jerome Richardson-tenorsaxofoon en fluit (solist), Don Abney-piano, Oscar Pettiford-bas, Osie Johnson-drums. In 1955 was OP de man die het muzikale beleid van de club Bohemia in NYC bepaalde -u hoorde daarover bij Cannonball Adderley- van hem is dus ook: "Bohemia after dark".

plaat 1

Oscar Pettiford: Bohemia after dark (Oscar Pettiford)
1/laatste - 5:32 - London LTZ-N 15035

"Bohemia after dark" van Oscar Pettiford. Soli ~~van~~^{door} Donald Byrd-trompet, Jerome Richardson-fluit. Met alleen pianist Don Abney speelt DP nu Hoagy Carmichael's "Stardust".

zelfde

Oscar Pettiford: Stardust (Hoagy Carmichael)
1/3 - 3:30 - idem

"Stardust" - bassist Oscar Pettiford met pianist Don Abney voor Bethlehem in NYC, 12 augustus 1955. In de Oscar Pettiford-lijn zou zich Red Mitchell ontwikkelen, al heeft het nogal lang geduurd voor zijn carrière als solist goed op gang kwam. Kenneth Moore Mitchell werd 20 september 1927 in NYC geboren, overleed in Salem, Oregon, 8 november 1992. Hij had 9 jaar piano gestudeerd toen hij in militaire dienst moest, in Duitsland werd gelegeerd, bij een Army Band terecht kwam, en bas ging spelen. Na zijn demobilisatie in 1947 snabbelde hij, ging in '49 naar Woody Herman. T/m '51, waarna hij Charles Mingus opvolgde in het Red Norvo Trio. In '54 stapte hij naar het Gerry Mulligan Quartet met Brookmeyer over, van '54 t/m '68 was hij op velerlei gebied werkzaam aan de West Coast. In '68 emigreerde hij naar Stockholm. In de jaren '70 en vooral '80 was hij een eminent solist, in 1966 had hij zijn bas ipv. E-A-D-G als cello gestemd: C-G-D-A, wat hem meer mogelijkheden als virtuoos gaf. Twee stukjes nu uit 1955, de prille aanloop naar latere glorie. Met Claude Williamson-piano en Stan Levey-drums eerst van Milt Jackson "Bluesology".

plaat 2

Red Mitchell: Bluesology (Milt Jackson)
1/2 - 2:48 - London LZ-N 14017

"Bluesology". En dit is Johnny Green's "Once in a while".

zelfde

Red Mitchell: Once in a while (Green, Edwards)
1/3 - 3:52 - idem

"Once in a while", voor Bethlehem in Los Angeles, 1 februari 1955: bassist Red Mitchell met Claude Williamson-piano, Stan Levey-drums. Tenslotte de bassist die in de tweede helft van de jaren vijftig naar voren kwam in het kwintet van Miles Davis met John Coltrane en drummer Philly Joe Jones: Paul Chambers.

Lawrence Dunbar was een van de eerste grote zwarte dichters in de States, de ouders noemde hun zoon en toekomstige bassist Paul Lawrence Dunbar Chambers Jr. Geboren in Pittsburgh, PA, net als Ray Brown, maar hij op 22 april 1935. Chambers overleed in NYC op 4 januari 1969 - nog geen 34 dus, / Op zijn 13e verhuisde de familie naar Detroit, een jaar later, in '49, begon hij met bas. Speelde al gauw bij Kenny Burrell. 1955: NYC en Sonny Stitt, Jay Jay Johnson, ██ bij Jay & Kai. Oktober '55: Miles Davis, tot 1963, waarna hij wat snabbelde tot zijn dood. Buiten Davis deed hij aan heel veel studio-sessions mee. Paul Chambers was de eerste die echt goed kon strijken, ook in snelle tempi. Voorbeeld: zijn met Horace Silver-piano, Kenny Burrell-gitaar, Philly Joe Jones-drums, in '56 opgenomen "Tale of the fingers".

net als Coltrane en roveleken aan de hawerklein van de spuit.

plaat 3

Paul Chambers: Tale of the fingers (Paul Chambers)
2/3 - 4:41 - Blue Note 1534

"Tale of the fingers", Paul Chambers gestreken bas. Pizzicato nu, ook weer van hemzelf: "Whims of Chambers".

zelfde

Paul Chambers: Whims of Chambers (Paul Chambers)
1/2 - 4:04 - idem

Bassist Paul Chambers met "Whims of Chambers", titelstuk van zijn Blue Note-LP, opgenomen 21 september 1955, vlak voor hij naar Miles Davis ging, in Hackensack, NJ. Met Horace Silver-piano, Kenny Burrell-gitaar, Philly Joe Jones-drums. Jammer dat hij zijn werk niet echt heeft kunnen afmaken. Volgende keer: de fluit. Dit was Jazzgeschiedenis 627, Mdr.